

ERVARINGEN VAN EEN LANDHUISVROUW

DOOR NANNIE VAN WEHL

In het ééne huis, daar in de groote stad, waar al je wandeling een beetje stappen langs polderwegen is, met bang opzij gaan als de groote autobussen passeeren en je haast in de sloot dringen – daar waren twee kinderen: Co, de zus; dertien jaar oud en Frits, het tienjarig broertje. Co was een flinke, krachtige meid, Frits een ventje, dat veel verzorging en opkweeking eischte.

Die twee kinderen, hoe verschillend ook, hadden samen één hartewensch, één ideaal – het andere huis, hun landhuis, dat er eenmaal zou komen, als Vader het geld maar bij elkaar had.

De grond hadden ze al: ergens op de zandgrond, ver voorbij de stoffige wegen van het polderland, had Vader al jaren geleden een mooi stuk boschgrond gekocht. Het droeg statige, hooge dennen, die zoo plechtig wuifden tegen de lucht – de grond was wat golvend en dik met naalden bestrooid. Al jaren lang logeerden de familie van Dorsten in een pension in de buurt van die grond en al jaren lang kenden Co en Frits het genot, heele dagen door te brengen in hun eigen bosch, en omhoog te kijken naar hun eigen dennen. Dan spraken ze over het landhuis, dat er eens komen zou, waar Vader zoo vaak mee bezig was, al maar overleggen hoe 't worden moest: gemakkelijk om te bewonen en niet te duur. – En aan tafel kwamen ze weer met hun vragen of Vader nu nog het geld niet had. En Moeder zei: „Zoolang met zijn vijven – want Juf moest ook altijd mee, omdat er zoo-veel aan Frits te doen was – „zoolang met zijn vijven in een pension valt ook lang niet mee.”

En toen ineens – viel het besluit, dat het huis er komen zou. Maar toen het groote woord gezegd was en de teekeningen en berekeningen „om het heuschje” gemaakt werden, toen was er niemand blij. Misschien zoo nu en dan Co, heel eventjes, omdat ze toch maar een kind was, met al haar dertien jaren – maar toch lang niet zoo blij, als ze gedacht had, dat ze zijn zou, wanneer het woord was gesproken en de dag te verwachten was, waarop de eerste spade in de grond gestoken zou worden.

Want Frits was héél ziek. Zoo ziek als hij nog nooit geweest was. Kinkhoest, en daar longontsteking bij. En de dokter wist nu al, dat, als er weer een zomer kwam voor Frits, hij heel lang buiten zou moeten zijn, wilde hij geheel genezen.

Toen schrapte Vader opeens al het niet-strikt-noodige van de teekening, werkte het plan uit voor een heel klein, maar toch heel knus en geriefelijk huisje en gaf opdracht aan werkmenschen daarginder, dat er aan begonnen kon worden.

Dat was Januari van het jaar, dat Frits tien was geworden.

Toen de eerste spade in de grond ging, was Frits nog zwaar ziek. Vader en Moeder dorsten haast niet te denken aan het huis, dat daar nu langzaam maar zeker verrees tusschen de wuivende dennen. Misschien – was 't nu niet eens meer noodig voor Frits.

De werkzaamheden vorderden gestadig. Prachtig, allergunstigst weer bevorderde de goede gang van zaken bij de bouw. Februari en Maart brachten heel weinig regen en veel zonneshijn. Er behoefde niet verlet te worden

bij de bouw. Geen vorstdagen, die het metselen onmogelijk maken. Omdat alles nu zoo anders liep – nu de bouw niet juichend, in feeststemming was begonnen, verviel er een plechtigheid, waar Co en Frits al heel wat over gefantaseerd hadden. Nu zou er géén feestelijke eerste-steenlegging plaats vinden. En ze hadden nogal afgesproken, dat er op de steen zou staan: Eerste steen gelegd door Frits van Dorsten.

Co had graag haar broertje die voorrang gelaten, omdat hij de jongste was en alle plannen om te bouwen toch altijd 't meest om hem gemaakt waren.

De zon, die daarbuiten de bouw zoo begunstigde, scheen ook volop in de ruime ziekenkamer op het Zuid-Oosten. De dokter zei, dat niets beter voor kinkhoest was dan frische lucht. Van 's morgens vroeg, tot dat de zon weg ging stonden de balcondeuren bij den kleinen zieke wijd open. Frits had het met de kansen om beter te worden niet mooier kunnen treffen. Het gevaar week en langzaam, langzaam minderde de verschrikkelijke hoest. Eindelijk kwam er een dag, dat Moeder den kleinen zieke aan Juf kon overlaten en eens kon gaan zien, hoe de bouw van het landhuis gevorderd was.

Na een beetje omslachtige treinreis stapte mevrouw van Dorsten aan het kleine buitenstation uit. Ze had een gevoel, of ze uit een gevangenis ontsnapt was. Of ze met moeite onder een heel zware steen was uitgekropen. Met zooveel moeite, dat haar heele lichaam er loom en pijnlijk van voelde.

In zachte, lichtgrijze voorjaarsnevel lagen de beukenlanen voor haar. Het beukenhout kleurde al warm bruin. De fijne, nog geheel kale takken staken tegen de heldere, zonnige Februarihemel af. Mevrouw van Dorsten haalde diep adem! O! 't was heerlijk! En toch was 't of ze huilen moest. Ze kon ternauwernood haar stappen goed richten, haar beenen waren zoo moe. De heerlijke lucht maakte haar duizelig, de Februarizonneshijn maakte haar dronken. Alsof ze zelf ziek was geweest, zoo scharrelde ze langs de lange weg.

Maar ze kwam er toch. Haar hart begon te bonzen. Nu zou ze het dadelijk zien, hun landhuis. Daar begon hun terrein. Daar was de enorm solide afrastering, gemaakt van de mooie zware dennen, die hadden moeten vallen om plaats voor het huis te maken.

En daar, tusschen de hooge dennen, op de wat glooiende, bruingrijze boschgrond, waren wel wat steenen. En wat gemened hout, van kozijnen . . .

Menschen waren er niet te zien op het stille boschterrein. Het was het schaftuur.

Mevrouw van Dorsten ging op de mooie, nieuwe steenen toe.

Maar een vreeselijke schrik deed haar hart bonzen. Wat?? Zoo klein?? Maar dat kon niet – dat ging niet. Hier moesten vergissingen, fouten begaan zijn. O! hoe nietig! Hoe peuterig! Hoe zouden ze daar ooit in-kunnen?

Ze kende de teekening uit haar hoofd. En ordende even haar verschrikte gedachten. Hier links moest de huiskamer zijn, ééne woonkamer in 't geheel. Ja, hier zag ze het vierkant op de boschgrond Maar dat was nog niet eens een kabinetje! En links moest dan het aardige kleine raam boven de divan komen – kijk, daar stond

't al in hout, rechtop, parmantig uit het muurtje – maar dat was een ventilatierooster – niets meer. En dan had je hier de hall, waar de kelder, de keuken, de trap en de huiskamer op uit moeten komen. O! onmogelijk! Het is, of er een vierkant met lucifertjes is neergelegd! Hoe moet je je ooit hier draaien en keeren. O neen, neen! Dan moest ze maar weer in een pension gaan met Frits, zoo is 't niets! Die keuken! En daar moet in: aanrecht, kast, tafel, fornuis – 't gaat niet! En de badkamer . . . Ja, nu houdt alles op! Daar kan nog geen voetenbad met een keukenstoel staan – 't is vreeselijk!

Het schreien stond haar nader dan het lachen. Ze zag de werkmenschen aankomen, maar voelde zich niet in staat hen te woord te staan.

Toen deed ze, waar ze misschien mee had moeten beginnen na haar vroeg opstaan, haar harde arbeid om den kleinen zieke voor de heele dag klaar te maken, haar jachtig, te karig ontbijt, haar ingewikkelde reis. Ze ging naar het hotel, dat dicht in de buurt lag, bestelde een lunch en begon met een kop heete bouillon. Het knapte haar een heel eind op. Ze trok er moedig weer op uit, het bosch in, naar het huis toe. En stapte regelrecht op den man af, dien ze voor den baas hield. Dien vertelde ze ronduit haar groote schrik en haar angst, dat het alles te klein was en er vergissingen of fouten gemaakt waren.

De man schrikte heelemaal niet en wees Mevrouw van Dorsten kalm op de groote wijdte rondom. Zoo ver je zien kon, wuivende, statige, heel hooge dennen. In het verschiep sloten ze zich aanen. Ze stonden niet dicht opeen. Alle afmetingen om de menschen heen waren groot – daar leek zoo'n in aanbouw zijnd huis altijd klein bij. Hij raadde Moeder aan, de afmetingen van dit huis maar eens met een duimstok te vergelijken bij die van haar huis in de stad.

Zoo deed Moeder die avond, en toen pas was ze wat geruster.

Doch ze zei tegen Vader, dat ze er nu ook niet meer heen wilde, voor het heelemaal klaar was en ze er met de meubels in kon.

Die blijde dag kwam begin Mei. Toen was Frits al zoo-veel beter dat hij op mocht en aan de arm van Moeder of van Juf wat kon wandelen. Maar o! de burenschrikten van hem, toen ze hem op straat zagen. Zoo verschrikkelijk lang en mager was hij geworden! En op dat ontzettend vermagerde lichaam leek het hoofd veel te groot en te breed.

Zoo gaandeweg had Moeder alles voor het landhuis gekocht. In groote pakkisten stond alles op elkaar in de serre. De meubels namen de eetkamer heelemaal in beslag. Op een goede avond kwam er een verhuisauto, alles werd opgeladen, Moeder ging de volgende morgen vroeg met de trein, vond de auto al voor de deur en kon zoo beginnen.

Maar eerst moest ze toch het huis eens om. En de tranen kwamen haar in de oogen van geluk. O, wat een snoezig lief klein huis! En toch niets te klein. Vader en de timmerman hadden gelijk gehad. En als nu Zaterdag Vader, Co, Frits en Juf kwamen – en ze was dan heelemaal, heelemaal klaar, met de thee klaar op het buffet en de limonade met spuitwater in de kelder . . .

Doch ze had geen tijd, zich in haar gelukkige mijmeringen te verdiepen. Beneden wachtte iedereen op haar.

Die woonkamer, zoo akelig en onmogelijk klein, toen ze de muurtjes had zien staan op de boschgrond – wat

viel die mee! De hall – om die hall was ze thuis in tranen uitgebroken, toen ze het Vader goed vertellen wou, die hall, als afgeteckend met lucifersjes op de boschgrond – het was heusch een alleraardigste hall, waar ruimschoots de kapstok en een tafeltje en de mooie groote stoeltjesklok in kon staan en hangen.

Moeder werkte een paar dagen ontzettend hard. Ze had uitstekende hulp aan een meisje en een werkvrouw uit de buurt en voor de rest was er nog telkens werkvolk: timmerlui, meubelmakers, beddenmannen. Doch zoo voorspoedig ging alles, dat Moeder en het meisje de eerste nacht al in het nieuwe huis sliepen, in de nieuwe bedden, onder de nieuwe dekens en nieuwe lakens. En 's morgens ontbeet Moeder aan de oude ronde mahoniehouten tafel uit haar moedershuis, ontbeet met het nieuwe boerenservies, netjes gedekt op het nieuwe geblokte tafellaken. Met een hartkloepje van opwinding dacht ze eraan, hoe Co genieten zou van het geheel: de eiken betimmerde groote kamer met de balken zoldering en dan het kleurige servies op het Brabantsche linnen.

En toen maar weer werken, werken, en soms boodschappen doen op de fiets. Wat genoot Moeder dan! Thuis was het een heele bedoening, met de fiets de deur uit te komen, en als je er uit was, wat had je dan nog? Drukke, hobbelige straten, of smalle stoffige wegen. Hier was er een fietsenhok in huis, dat je zoo maar, precies gelijkvloers, het bosch in reed.

Werken – en de bagage in ontvangst nemen, die Juf toezond met de kleeren en het speelgoed van Frits en Co. Want die zouden die Zaterdag, de Zaterdag voor Pinksteren al komen! En dan zouden ze blijven tot September. Voor Frits was dat heelemaal vanzelf gegaan – voor wie zoo ziek geweest is! Voor Co had het eenig geparlementeer gekost. Doch Co ging met een goed rapport naar de H.B.S. en nu mocht ze eerder van haar oude school af. Moeder zou dan nog weleens wat met haar repeteeren.

Die Zaterdag om twaalf uur, toen moeder aan haar eenzame koffietafel ging zitten, kon ze met een gerust hart zeggen: „Nu ben ik heelemaal klaar”. Ze kon niet eten van voorpret. En als ze aan het oogenblik dacht, dat ze haar troepje: Vader, Co, Frits en Juf, in de Laan zou zien aankomen, onder de beuken – dan moest ze op en neer loopen, kon haar ongeduld niet bedwingen.

Stellig ging ze ze niet van de trein halen. Hier wachtte ze ze af op de tuinbank onder de groote beuk – Wat zou Vader wel van al haar aankopen zeggen! Ze liet maar weer gauw afruimen en liep tot kwart voor drie op en neer, altijd maar weer schikkend en klaarzettend. Het tuinameublement stond op het roodtegelen straatje voor het huis, de kussens lagen op de stoelen, de tafel droeg het keurig geborduurde kleed, zoo echt voor het Landhuis geborduurd door tante Let, die de eerste logeergast zou zijn. Een prachtige Rouaansche vaas prijkte er midden op, heelemaal gevuld met madelieven en anemonen.

De huisdeur stond gastvrij open. Op de tafel in de hall prijkte een gewone donkerbruine inmaakpot, doch geheel gevuld met bloemen: riddersporen en margerieten en laatste tulpen.

In de keuken brandde het fornuis, het Biltsche meisje was in de keuken bezig of ze er al jaren was. En de zon scheen, de bloemen in de houten en gemetselde bakken

Ook de reeds eeuwenoude pellenpatronen bleven in onze collectie gehandhaafd. Verschillende kwaliteiten en prijzen.

**N. V. LINNENFABRIEKEN
E. J. F. VAN DISSEL & ZONEN**

POSTBUS 72
EINDHOVEN

HANDLEIDING VOOR TENNIS IN ZAKFORMAAT

TENNISWIJSHEDEN.

„Een tenniskampioen schrijft na het behalen van het kampioenschap zijn memoires”, aldus luidde onze bewering eenige tijd terug. Zoo is het dus aanvaardbaar en begrijpelijk, dat Vines, de Amerikaansche en wereldkampioen, die nu professional is geworden, de stoute schoenen van auteur heeft aangetrokken en deze voor een oogenblik heeft verwisseld met zijn tennispantoffeltjes.

Wie dit boekje in handen krijgt, zal natuurlijk allereerst het hoofdstuk opslaan van . . . de forehand. „Nu wil ik toch wel eens weten, hoe Vines zijn wereldberoemd geworden forehand slaat!” De forehand, die een revolutie op tennisgebied scheen te brengen; de forehand, de sensatie voor het publiek; de forehand, de nachtmerrie van de tegenspelers en de verschrikking voor de ballenfabrikanten en racketleveranciers; de forehand de onuitputtelijke bron voor humoristen, caricaturisten en andere isten. „Hoe zou deze forehand nu toch wel geslagen worden.”

Hieronder volgt een passage uit het hoofdstuk „de forehand”, dat afgedrukt is in het officiële orgaan van de N.L.T.B., „Lawn Tennis”. In vraag-en-antwoord-vorm wordt de stof doorgenomen. Wij ontleenen aan dit hoofdstuk de volgende interessante beschrijving: „Wanneer ik de bal raak, moet ik dan mijn racket naar boven of naar beneden richten?”

leken op hun mooist, de pas geplante heg zag er op zijn voordeelst uit.

Moeder trachtte onder de beuk te blijven zitten. Maar 't ging niet. Loopen moest ze maar: telkens het hek uit, en de weg opkijken. En toen eindelijk, daar waren ze! Ze liep hun niet tegemoet. Ze liet hen naar zich toekomen en genoot van dit historische moment in het leven van hun gezin: dat ze daar naar het andere huis toekwamen, om gezond te worden en uit te rusten.

Daar waren ze! Co jubelde het luid uit, wist niet, waar ze het eerst naar zou kijken, sprong als een dolle in 't rond, om het huis heen, ging in elke tuinstoel zitten, wipte weer op, alsof een veer haar omhoog had geworpen en rende dan de trap op, om het boven te zien, en haar kamertje te vinden.

Frits kon en mocht vanzelf niet zoo uitgelaten doen als Co. Maar zijn oogen straalden en elke keer opnieuw kneepte hij Moeders hand in verrukking. Ach, zooals ze toen toch zaten op het stoepje en thee dronken! En zooals ze Moeder verwendden die Pinksterdagen. Want nu het werken voorbij was en het doel bereikt: alles in orde, alles aanwezig, tot postzegels en een kersenpitter toe – nu bleek Moeder zoo vermoeid, dat ze geen macht meer had over haar ledematen en die avond languit in het bosch viel over een denneappel. Aan de manier waarop ze toen overcind kwam, zag Vader, dat de lange stoel, die voor Frits bestemd was, nu allereerst maar eens voor Moeder moest dienen, zeker die Pinksterdagen lang. Frits moest 't dan maar met een leunstoel en een keukenstoel onder zijn beenen doen.

Zoo vierden ze een heerlijke Pinksteren. Het was al die tijd prachtig weer. Dinsdagmorgen na Pinksteren moest Vader weer weg. Dat was even moeilijk: Vader, die zoo hard gewerkt en gespaard had om het mooie huis te kunnen laten bouwen, dacht Co verdrietig. Doch Vader zou Zaterdag weer terug komen en zoo alle week-enden en in Augustus zouden er wel een paar vacantieweken voor Vader overschieten!

Een heerlijke zomer volgde. Frits knapte flink op. En voortaan, als Nieuwjaar voorbij was, leefde het gezin op in het weten: zoo gauw mogelijk naar ons landhuis toe.

„Geen van beide. Let eens op de platen 9, 10 en 11: het begin van de slag, het moment van het raken en de doorzwaai. Op alle deze drie plaatsen is de hoogte van het racket vrijwel gelijk. Denk er dus om, dat het racket bij een forehanddrive (en trouwens ook bij een backhanddrive) bijna een horizontale baan maakt.” M.a.w.: de hoogte, waarop het racket is, wanneer de slag ten einde is, moet ongeveer dezelfde zijn, als die, waarop de slag begonnen werd.

„Als de bal laag is?”

„Dan zult ge een lage forehand moeten slaan.”

„Hoe slaat men die?”

„Precies als de forehanddrive op normale hoogte, alleen moet ge wat doorzakken in de knieën, zooals plaat 12 toont. Dit doorbuigen in de knieën is noodig om het racket weer de horizontale baan te laten beschrijven.”

De uiteenzetting over deze slag gaat dan verder, doch wij houden ons op het oogenblik bezig met de typische wijze, waarop Vines zijn forehand slaat. Deze vlakke forehand is hard en droog geslagen, zonder eenige topspin, waardoor deze ballen, die laag opkomen en eenigszins doorschieten, moeilijk te retourneren zijn, vooral op gras. Hoe sterk en productief deze slag ook moge zijn, we zouden hem niet graag als enig voorbeeld willen stellen! In de tennistechniek is plaats voor zoovele andere opvattingen.